

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. Благоевград, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми
октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Атанас Иванов Въззивно гражданско дело №
20211200500847 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и е образувано по жалба, подадена от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к., Малинова Долина“ №25, ул. „Рачо Петков Казанджията, № 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р.И.М.-Т., срещу решение № 502777/ 28.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 674/ 2020 г. на Районен съд – Разлог, с което е признато за установено по отношение на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к., Малинова Долина“ №25, ул. „Рачо Петков Казанджията, № 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р.И.М.-Т., че СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН *****, двамата от с. Баня, общ. Разлог, ул. „Дванадесета“ № 3 не дължат следните суми по изпълнителен лист от 27.01.2015 г., издаден по ч.гр.д. № 55/2015 г. по описа на Районен съд - Разлог, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20157010400096 по описа на ЧСИ А.Ц., рег. № 710, район на действие Окръжен съд Благоевград, преобразувано в изпълнително дело № 0207010400326 по описа на ЧСИ А.Ц. с рег. № 7015 в КЧСИ с район на действие ОС – Благоевград, а именно: 2 336.58 лева (две хиляди триста тридесет и шест лева и 58 ст.), представляваща главница; изискуема редовна лихва за периода от 15.08.2011г. до 14.06.2013год. в

размер на 350.71 лева (триста и петдесет лева и 71 ст.); изискуема наказателна лихва за периода от 15.09.2011г. до 25.01.2015год. в размер на 1 424.91 лева (хиляда четиристотин двадесет и четири лева и 91 ст.), ведно със законната лихва, считано от 26.01.2015 год. до изплащане на главницата, както и сумата от 82.24 лв.(осемдесет и два лева и 24 ст.), представляващи направените от заявителя съдебни и деловодни разноски за заплащане на държавна такса, както и са присъдени разноски по делото.

Навежда се възражение, че съдебното решение е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като първоинстанционния съдът се е ограничил до твърдения и просто изложение на обстоятелства, без да достига до доводите си, изхождайки от конкретни съображения по процесуалните действия на страните и събрания доказателствен материал.

Поддържа се, че съдът неправилно е преценил, че последното изпълнително действие от значение за прекъсването на давността е наложеният на 17.03.2015 г. запор върху трудово възнаграждение на длъжниците, тъй като преди изтичане на срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, давността е прекъсната на 31.01.2017 г. с искането да се извърши опис на движими вещи.

Поддържа се, че давността е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Според съдебната практика при направено искане за изпълнителен способ, съдебният изпълнител не може да откаже да го изпълни, дължейки подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. В този смисъл е Решение № 37/24.02.2021 подело №1747/2020г. на ВКС.

Поддържа се, че от ясната формулировка на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, така и от същността на прекъсването на давността, разбрана като необходимост от активно поведение на кредитора, насочено към установяване и събиране на вземането му, не би следвало да има съмнение, че от значение за прекъсване на давността ще бъде изявлението на кредитора, с което се иска принудително удовлетворяване на вземането му, а не самото извършване на изпълнителни действия от органа по принудително изпълнение или наличието на резултат от предприетите действия.

Искането за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си е достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ или дали предприетото действие е дало като резултат удовлетворяване на вискателя /в този смисъл: Решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд - Пловдив, Решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд - Пловдив/. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност,

поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

Сочи се, че преклузивният срок, уреден с процесуалната норма на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК не тече самостоятелно за всеки солидарен длъжник, а общо за солидарните длъжници. Материалната норма на чл. 125 ЗЗД регламентира как се отразява прекъсването или спиране на давността по отношение на един от солидарните длъжници спрямо останалите такива - прекъсването или спирането спрямо един няма отношение към останалите солидарни длъжници.

Разпоредбата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК регламентира последиците при пълно бездействие на вискателя за горния срок по самото дело, а не спрямо един или друг от солидарните длъжници. Прекратяване по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК по отношение на някои от солидарните длъжници не може да настъпи, доколкото предприемане на изпълнителни Действия спрямо един от тях неминуемо рефлектира върху правната сфера и на всички останали - т.е. по отношение и на останалите не може да се приеме, че е налице бездействие, което да е основание за прекратяване на изпълнителното дело. Между солидарните длъжници е налице единство в предмета на престацията към кредитора, и той може да иска изпълнение на цялото задължение, от когото и да е от тях - чл. 122, ал. 1 ЗЗД. Съгласно чл. 123, ал. 1 ЗЗД, действието на изпълнението от един съдължник е в полза на всички солидарни длъжници, като смисълът на нормата е да се прекрати, колкото е възможно по-скоро състоянието на солидарност, което е обременително за съдължниците. Удовлетворяването на вискателя чрез осъществяването на изпълнителен способ с предмет имущество на някой от солидарните длъжници има прекратителен ефект по отношение на изпълнението спрямо задълженията и на останалите съдължници - т.е., с оглед общото действие на изпълнението, за разлика от давността по см. на чл. 125 ЗЗД, преклузията по чл.433 ГПК няма относително действие.

От изложеното се прави довод, че преклузивният срок, уреден с процесуалната норма на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК не тече самостоятелно за всеки солидарен длъжник, а общо за солидарните длъжници, поради което не се следва да се прави аналогия с материалноправната разпоредба на чл. 125 ЗЗД относно прекъсване и спиране на давността спрямо солидарните длъжници. Прави се довод, че поради изложеното, неправилен се явява изводът на първоинстанционния съд, че с отправеното на 31.01.2017г. искане да се извърши опис на движими вещи на длъжника давността не е прекъсната.

Поддържа се още, че прекратяването на изпълнителното производство не води до погасяване на материалното право, поради което може да се започне ново изпълнително производство за същото вземане. Прекратяването на изпълнителното производство, ако не се дължи на несъществуване на изпълняемото право, не заличава ефекта на прекъсване на давността, породен от образуването на изпълнителното производство, а от прекратяването

започва да тече нова давност. Взыскателят може, докато давността не е изтекла, да започне нов изпълнителен процес за същото вземане, защото прекратяването на изпълнителния процес нито го погасява, нито обезсилва изпълнителното основание или изпълнителния лист.

Образуването на новото изпълнително дело № 00326/ 2020 г. е станало преди изтичане на петгодишния давностен срок и не може да се приравни на дезинтересиране от страна на кредитора. С молбата за образуване на изпълнителното дело е поискано извършване на изпълнителни действия - налагане на запови за движими вещи, което без съмнение е от значение за прекъсването на давността.

Прави се искане пред въззивният съд за отмяна на решение № 502777/ 28.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 674/ 2020 г. на Районен съд – Разлог, като бъдат отхвърлени предявените иски като неоснователни.

Във въззивната жалба не се правят искания за събиране на нови доказателства при въззивната проверка, като се иска присъждане на сторените при второинстанционната проверка разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, е постъпил отговор по въззивната жалба от въззиваемата страна, в който оспорва подадената въззивна жалба, като претендира разноски в производството.

Поддържа се, че решението на първоинстанционният е допустимо, правилно и законосъобразно постановено при съблюдаване на съдопроизводствените правила по действащия ГПК. Правилно съдът е уважил иска като доказан и основателен, поради това, че ищците са успели в хода на съдебното производство да докажат исковата си претенция с посочените по реда на ГПК доказателствени способности.

Оспорва се като неоснователно твърдението във въззивната жалба, че постановеното съдебно решение е неправилно и необосновано. С решението си съдът е обсъдил всички изложени аргументи относно юридическите факти довели до настъпила погасителна давност на процесното вземане.

Оспорва се като неоснователно и изложеното твърдение на ответното дружество, че неправилно в първоинстанционното решение съдът е приел, че последното изпълнително действие от значение за прекъсването на давността е наложения на 17.03. 2017г. запов върху трудовото възнаграждение на длъжниците, тъй като преди изтичане на срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК давността е прекъсната на 31.01.2017 г. с искането да се извърши опис на движими вещи, както и се оспорва твърдението в депозираната въззивна жалба, че неправилен се явявал изводът на първоинстанционният съд, че с отправеното искане да се извърши опис на движими вещи на длъжника давността не е прекъсната.

Поддържа се, че е правилен извода на съда, че с отправеното на 31.01.2017 г. искане да се извърши опис на движими вещи на длъжника давността не е прекъсната, поради липса на извършен опис по причини, които ответното дружество нито е твърдяло, нито е посочило, нито е представило

доказателства и на основание чл.116, б."в" от ЗЗД при липса на предприето принудително изпълнение, а именно неизвършен опис, което не представлява принудително изпълнение, тъй като само по себе си насрочването на опис не представлява принудително изпълнение. Ответното дружество не е посочило причини за несъстоялия се опис, не се сочат твърдения и доказателства дали това е станало поради причина, която не зависи от волята на кредитора, позовавайки се в тази връзка на Решение № 37/ 24.02.2021 г. по дело № 1747/ 2020 г. на ВКС, съгласно което, освен ако осъществяването им е забавено по причина, за която вискателят отговаря - след направено искане не е внесъл такси, разноси, не е оказал необходимото съдействие и така е осуетявал тяхното прилагане, каквито обстоятелства не са доказани и не са налице в конкретния случай.

Поддържа се, че последващото изпълнително действие след наложеният заповед върху трудовото възнаграждение от 17.03.2015 г., с което е предприето принудително действие по отношение на СТР. Г. В. е налагането на заповед върху движими вещи върху МПС, марка Ланчия, модел Дебра 1,8, ДК № РК 1624 АС, на 08.06.2020 г. със съобщението за образуване на изпълнително дело с изх. № 5051/ 09.06.2020 г., изходящо от ЧСИ Александър Црнковски. Последващото изпълнително действие след наложения заповед върху трудовото възнаграждение от 17.03.2015 г., с което е предприето принудително действие по отношение на М. СТР. В. е налагането на заповед върху движими вещи върху мпс, марка Ауди, модел А4, ДК № Е 4066 МТ, на 08.06.2020 г. със съобщението за образуване на изпълнително дело с изх. № 5052/ 09.06.2020 г., изходящо от ЧСИ А.Ц..

Тези действия са предприети след изтичане на петгодишната погасителната давност, вследствие на което, процесното вземане е погасено по давност.

Със съобщението за образуване на изпълнителното дело е присъединена като вискател и Държавата на 08.06.2020 г, като по отношение на М. СТР. В. присъединяването няма действие спрямо нея, предвид представеното в хода на съдебното производство.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият състав на Окръжен съд - Благоевград, ГО, IV въззивен, счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Производството по делото е образувано по молба от СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН *****, против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к., Малинова Долина“ №25, ул. „Рачо Петков Казанджията, № 6, сграда

„Матрикс Тауър“, представлявано от Р.И.М. – Т.. Иск се съдът да признае за установено по отношение на ответника, че СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН ***** не дължат сумите по изпълнителен лист от 27.01.2015 г., издаден по ч.гр.д.№55/2015 г. по описа на РС - Разлог, които суми са в размер на 4112.20 лв., от които 2336.58 лева, представляващи главница; изискума редовна лихва за периода от 15.08.2011 г. до 14.06.2013 г. в размер на 350.71 лв.; изискуема наказателна лихва за периода от 15.09.2011 г. до 25.01.2015 г. в размер на 1424.91 лв., ведно със законната лихва, считано от 26.01.2015 г. до изплащане на главницата, както и сумата от 82.24 лв., представляващи направените от заявителя съдебни и деловодни разноси за заплащане на държавна такса, по който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20157010400096 по описа на ЧСИ А.Ц., рег.№ 710, район на действие Окръжен съд Благоевград, преобразувано в изпълнително дело № 20207010400326 по описа на ЧСИ А.Ц., вземането по който е прехвърлено на ответника в хода на изпълнителното дело с Договор за цесия от 25.07.2017г., като по давност.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът представя писмен отговор, с който възразява по отношение основателността на исковата претенция, визирайки конкретни фактически и правни твърдения в тази насока.

След като съобрази доводите на страните и извърши преценка на събраните доказателства съдът приема за установена следната фактическа страна на спора:

От приложения в заверен препис изпълнителен лист от 27.01.2015 г. издаден по ч.гр.д. № 55/2015 г. по описа на Районен съд -гр. Разлог се установява, че СТР. Г. В., ЕГН ***** и М.С. А., ЕГН ***** са осъдени да заплатят на „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, с ЕИК *****, сумите както следва: 2 336.58 лева (две хиляди триста тридесет и шест лева и 58 ст.), представляваща главница; изискуема редовна лихва за периода от 15.08.2011г. до 14.06.2013год. в размер на 350.71 лева (триста и петдесет лева и 71 ст.); изискуема наказателна лихва за периода от 15.09.2011г. до 25.01.2015год. в размер на на 1 424.91 лева (хиляда четиристотин двадесет и четири лева и 91 ст.), ведно със законната лихва, считано от 26.01.2015 год. до изплащане на главницата, както и сумата от 82.24 лв.(осемдесет и два лева и 24 ст.), представляващи направените от заявителя съдебни и деловодни разноси за заплащане на държавна такса.

Въз основа на издадения изпълнителен лист и по молба на „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, с ЕИК ***** с вх. № 20157010400096 от 09.02.2015 г. образувано изп. дело № 20157010400096 по описа на ЧСИ А.Ц. с Район на действие - Окръжен съд Благоевград.

Видно от представеното заверено копие от изпълнителното дело ЧСИ А.Ц. с покана за доброволно изпълнение с изх. №2851 от 17.03.2015 г. (връчана 20.03.2015г.) е наложен заповед върху трудовото възнаграждение на С.В. и на М. СТР. В..

На 31.01.2017 г. от вискателя РайфайзенБанк(България)“ ЕАД е входирана молба, с която е поискано извършване на опис на движими вещи, като на 17.02.2017 г. ЧСИ А.Ц. е изпратил призовка за опис на движими вещи на длъжниците, като описът не е извършен.

На 14.09.2017 г. по изп. дело е постъпила молба от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с която уведомява ЧСИ, че на 25.07.2017 г. е сключил договор за цесия с банката-кредитор, по силата на който, банката му цедирала вземането си към длъжниците по изпълнителното дело.

По делото е представено Постановление за прекратяване на изпълнителното производство по изп. дело № 20157010400096 по описа на ЧСИ А.Ц. на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

С молба от 28.04.2020 год. е образувано отново изп.дело № 20207010400326 пред ЧСИ - А.Ц. с рег. № 701. Видно от изп.дело е, че по него са предприети изп.действие по налагане на запор на движимо имущество.

По преобразуваното изпълнително дело 20207010400326 по описа на ЧСИ А.Ц. е присъединена, в качеството на вискател, и държавата.

Установеното от фактическа страна мотивира следните изводи от правно естество, а именно:

Обжалваното решение е валидно.

То е и допустимо като постановено по допустим иск.

С оглед на изложеното обжалваният съдебен акт е допустим.

По правилността му, съдът намира следното:

Това е специален установителен иск, с който разполага длъжникът, когато срещу него е предприето принудително изпълнение. При оспорването му той може да се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Чрез този иск длъжникът оспорва съществуването на вземането, респективно на правото на принудително изпълнение, претендирано срещу него. Искът е допустим само когато се основава на факти, настъпили след приключване на делото, по което е издадено изпълнителното основание.

Жалбоподателят извежда своето право от насочено срещу него принудително изпълнение и качеството му на длъжник в него. Това му дава активната материалноправна легитимация да търси защита срещу изпълнението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Не е спорно, че изпълнителното основание е влязла в сила заповед за изпълнение. Новият факт, сочен от него, настъпил след приключването на заповедното производство, е юридическият факт на изтекла в негова полза погасителната давност. Това обосновава и неговата процесуална легитимация като надлежна страна в процеса.

Пасивната материалноправна легитимация на ответника, произтича от

качеството му на кредитор на вземането, което е предявено за събиране в индивидуалното принудително изпълнение и което се оспорва. С оглед твърденията в исковата молба и неоспорване на фактите от ответника се обосновава пасивната му процесуална легитимация и качеството му на надлежна страна.

Въпросът, поставен за разглеждане във въззивното производство, е свързан с приложението на института на погасителната давност по отношение на правото на принудително изпълнение и действието на тълкувателните решения на ВКС.

Институтът на погасителната давност е част от материалното гражданско право. Той е уреден в чл. 110 –чл. 120 от ЗЗД и може да се разглежда като юридически факт и субективно право. Като юридически факт погасителната давност е период от време, през който носителят на правото бездейства и това поражда субективно право в полза на длъжника чрез волеизявление да погаси правото на ищеца на принудително изпълнение. Погасителната давност е преобразуващо право, което кореспондира със задължението на носителя на правото да търпи погасяване на правото му на иск. Затова погасителната давност може да се дефинира като право на длъжника да погаси с волеизявление правото на иск или правото на принудително изпълнение. Погасителната давност не погасява материалното субективно право. В гражданския процес погасителната давност може да бъде въведена чрез правопогасяващо възражение като процесуално средство на защита. То трябва да бъде направено своевременно, за да се разгледа от съда и това е най-късно с отговора на исковата молба. Но погасителната давност може да бъде въведена в гражданския процес и като основание на иск, както в случая.

По делото не е спорно, че РайфайзенБанк(България)“ ЕАД, е предоставила на ищеца банков кредит, както и че въз основа на стабилизирана заповед за изпълнение е издаден изпълнителен лист, с който е образувано изпълнително производство.

Твърдението на ищецът е, че е настъпил нов юридически факт на погасителната давност по отношение на правото на принудително изпълнение.

С предявяването на иска по чл. 439 ГПК длъжникът оспорва изпълнението, като съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК искът може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Искът по своя предмет е отрицателен установителен и има за цел за отрече съществуването на изпълняемо право. В това производство ищецът може да навежда всички правопогасителни, правоотлагащи, правопрекратяващи възражения, основани на факти, непреклюдирани в производството по издаване на изпълнителното основание. Претенцията на длъжника следва да се основава на ново твърдение за настъпил факт, а не на липса на такъв,

доколкото основанието на ответника вече е било доказано и удостоверено с изпълнителното основание.

В производството по издаване на заповед за изпълнение, законодателят е предвидил редица средства за защита на длъжника. Така, съгласно чл. 414, ал. 1 ГПК длъжникът може да възрази срещу заповедта за изпълнение, от което следва правото на кредитора съгласно чл. 415 ГПК да предяви иск за установяване на вземането си. Когато обаче възражение не е подадено, респективно е уважен предявеният от кредитора иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, заповедта за изпълнение влиза в сила – аргумент от чл. 416 ГПК. Изпълнителният лист се издава въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение и следователно изпълнителното основание се ползва със стабилитет. Затова неподаването на възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК, оттеглянето му или влизане в сила на съдебното решение по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК имат за последица създаване на стабилитет за заповедта за изпълнение. В случая, издадената заповед за незабавно изпълнение на парично задължение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист по ч. гр. д. № 55/2015 г. по описа на Районен съд - Разлог, се ползват с посочените по-горе правни последици. Именно поради това искът по чл. 439 ГПК може да се основа само на факти, настъпили след стабилизирането на изпълнителното основание, послужило за реализиране на принудителното удовлетворяване на кредитора.

Оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането, които са били известни на ищците и които са могли да посочат в срока за възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК, се преклудира.

В тежест на ищците е да докажат, че след приключване на съдебното дирене, в изпълнителното производство са настъпили факти /с оглед въведените в исковата молба твърдения - изтекъл давностен срок/, които водят до погасяване на установеното изпълняемо право от ответника.

Съгласно чл. 414, ал. 1 ГПК длъжниците могат да се защитят, като възразят срещу заповедта за изпълнение, от което следва правото на кредитора съгласно чл. 415 ГПК да предяви иск за установяване на вземането си. В настоящия случай иск не е предявен и видно от изпратените на 20.03.2015г. покани за доброволно изпълнение, длъжниците в заповедното производство и настоящи въззивидаеми не са възразили по предвидения за това процесуален ред срещу издадената срещу тях заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК, поради което заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 03.04.2015 г., по аргумент чл. 416 ГПК.

Изпълнителният лист се издава въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение и следователно изпълнителното основание се ползва със стабилитет. Затова неподаването на възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК, оттеглянето му или влизане в сила на съдебното решение по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК имат за последица създаване на стабилитет на заповедта за изпълнение. С влизане в сила на заповедта за изпълнение е

прекъсната погасителната давност за вземането на заявителя, като считано от 04.04.2015 г. започва да тече нова 5 годишна погасителна давност.

В случая, издадената заповед за незабавно изпълнение на парично задължение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист по ч. гр. д. № 55/ 2015 г. по описа на Районен съд - Разлог, се ползват с правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение и са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение - същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на присъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Целта на заповедното производство е да се провери дали вземането е спорно или безспорно, което означава, че при влязла в сила заповед за изпълнение не е налице вече правен спор.

В случая, последното поискано от вискателя изпълнително действие по изпълнително дело № 96/ 2015 г. по описа на ЧСИ А.Ц. е това за искане за извършване на опис на вещи на длъжниците, от 31.01.2017 г.. Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. В този смисъл, е неправилен извода на първостепенния съд, че насрочения с разпореждане на съдебния изпълнител опис на движими вещи в дома на длъжниците на 29.03.2017 г., не е действие, водещо до прекъсване на давността, доколкото същия не се е състоял, тъй като кредиторът е извършил искане за изпълнителен способ, но същия не е довършен не по негова вина.

След искането за насрочване на опис, давността е прекъсната от 31.01.2017 г., като до 28.04.2020 г. не са извършвани нови изпълнителни способи, когато е извършен и запор на МПС – два броя, по искане на новия вискател по новообразуваното изпълнително дело № 326/ 2020 г. по описа на А.Ц., по искане на конституирания нов вискател „ЕОС Матрикс“ ЕООД. Следователно, за този период не е изтекла погасителната давност от 5 години,

което обуславя неоснователност на иска.

Изводите на двете инстанции не съвпадат. Въззивният съд намира, че обжалваното решение, срещу което се възразява в жалбата, следва да се отмени, като искът бъде отхвърлен.

По разноските във въззивното производство и разноските, направени в първата инстанция.

Въззиваемият ще следва да заплати разноски по делото за двете инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 502777/ 28.07.2021 г., постановено по гражданско дело № 674/ 2020 г. на Районен съд – Разлог.

ОТХВЪРЛЯ предявления иск от СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН *****, против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к., Малинова Долина“ №25, ул. „Рачо Петков Казанджията, № 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р.И.М. – Т., да се признае за установено спрямо ответника, че СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН ***** не дължат сумите по изпълнителен лист от 27.01.2015 г., издаден по ч.гр.д.№55/2015 г. по описа на РС - Разлог, които суми са в размер на 4112.20 лв., от които 2336.58 лева, представляващи главница; изискума редовна лихва за периода от 15.08.2011 г. до 14.06.2013 г. в размер на 350.71 лв.; изискуема наказателна лихва за периода от 15.09.2011 г. до 25.01.2015 г. в размер на 1424.91 лв., ведно със законната лихва, считано от 26.01.2015 г. до изплащане на главницата, както и сумата от 82.24 лв., представляващи направените от заявителя съдебни и деловодни разноски за заплащане на държавна такса, по който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20157010400096 по описа на ЧСИ А.Ц., рег.№ 710, район на действие Окръжен съд Благоевград, преобразувано в изпълнително дело № 20207010400326 по описа на ЧСИ А.Ц., вземането по който е прехвърлено на ответника в хода на изпълнителното дело с Договор за цесия от 25.07.2017г., като по давност, като неоснователни.

ОСЪЖДА СТР. Г. В., ЕГН ***** и М. СТР. В., ЕГН *****, да заплатят на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к., Малинова Долина“ №25, ул. „Рачо Петков Казанджията, № 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р.И.М. – Т., сумата в размер на 120.00 (сто и петдесет лева), представляваща държавна такса за възивно обжалване.

Решението не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____